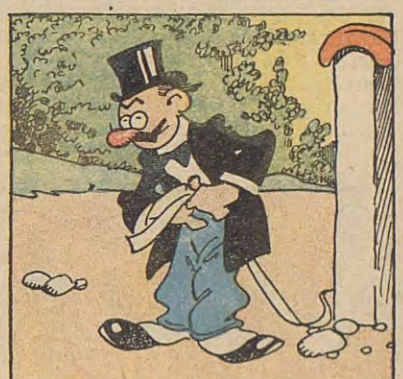
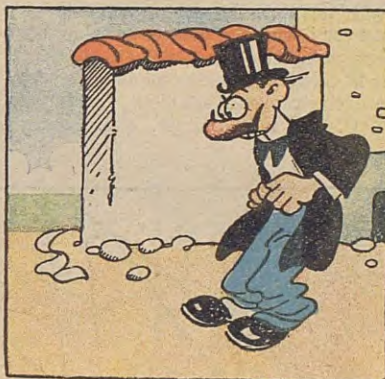

WERPOLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

PER BADOCC

Per deu cèntims que ha trobat els elàstics s'ha trencat.

Quan se n'adona d'això veu una beta a un recó.

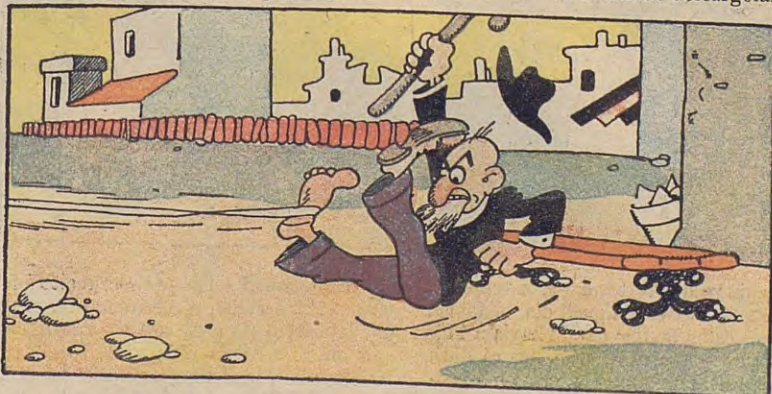
Recollint-la amb gran premura se la lliga a la cintura.

Les calces assegurades se'n va d'allà a gran gambades.

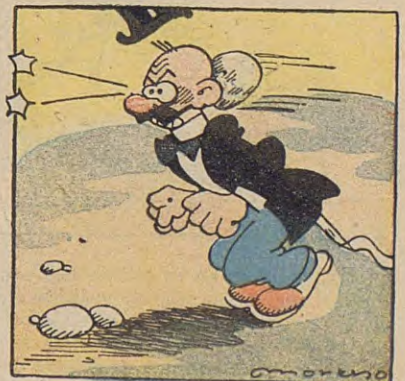
I no veu que, mentrestant, va al malalt descargolant

el vendatge que duu al peu i l'altre tampoc no ho veu.

Quan la beta s'ha acabat a terra el malalt ha anat,

i quan el culpable veu de seguit el genit treu.

Un roc molt ben encertat el malalt ha revenjat.

::   ::   J o a n i R u t h   ::   ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

Joan i Ruth jugaven i corrien com dos cabridets per aquelles contrades esquerpes. Situada la cabana dels seus pares allí mateix, prop del riu, un dels seus majors entreteniments era pescar, i val a dir que algunes vegades havien obtingut èxits ressonants. Un cop lograren proveir de sopar a

la família amb la seva pesquera. Joan i Ruth havien sabut captar-se, amb el seu bon cor i simpatia, l'afecte no solament dels seus pares, sinó que també de tots els veïns de la colònia. Aquesta colònia era composta exclusivament d'anglesos, i instal·lats al N. O. dels Estats Units, que, expatriats,

cercaven la fortuna en aquelles terres per estrenar. Com que els nostres amiguets eren entenentats i ardits, criats en plena naturalesa i en contacte amb el perill, els seus pares els donaven més llibertat que la que solen atorgar els pares de les nostres latituds. En una canoa, d'estil indi, Joan i

Ruth feien excursions pel riu, per aquell riu on els seus pares hi cercaven l'or que havia d'enriquir-los. Moltes tardes s'arribaven amb la canoa a un cert indret que ells anomenaven de les roques vermelles, i allí solien reunir-se amb Ulls-de-cel, una petita índia amb la qual, sense que ningú els ha-

gués presentat, s'havien fet grans amics, a despit de l'odi que separava mútuament ambdues races. Ulls-de-cel solia entretenir-los amb els seus jocs enginyosos i els ajudava a pescar, i així, en el transcurs dels dies i fins dels anys, arribaren a no saber prescindir de la companyia mútua, però ni l'in-

dia deia res als seus per por d'ésser reptada, ni els blancs havien mai trencat el secret d'aquella amistat, que els hauria estat prohibida. Un dia, quan es separava Ulls-de-cel dels seus amiguets, després d'haver passat unes agradables hores jugant amb ells, com tenia per costum, fou sorpresa per

un cercador d'or de la colònia de Joan i Ruth, el qual era un subjecte molt ben acreditat com a bàrbar i cruel. Aquest homenet era la pesadilla de tots els restants membres de la colònia, perquè majorment quan s'embriagava (que solia ésser set dies a la setmana), a tothom cercava raons i no parava fins arribar a les mans. En veure a la

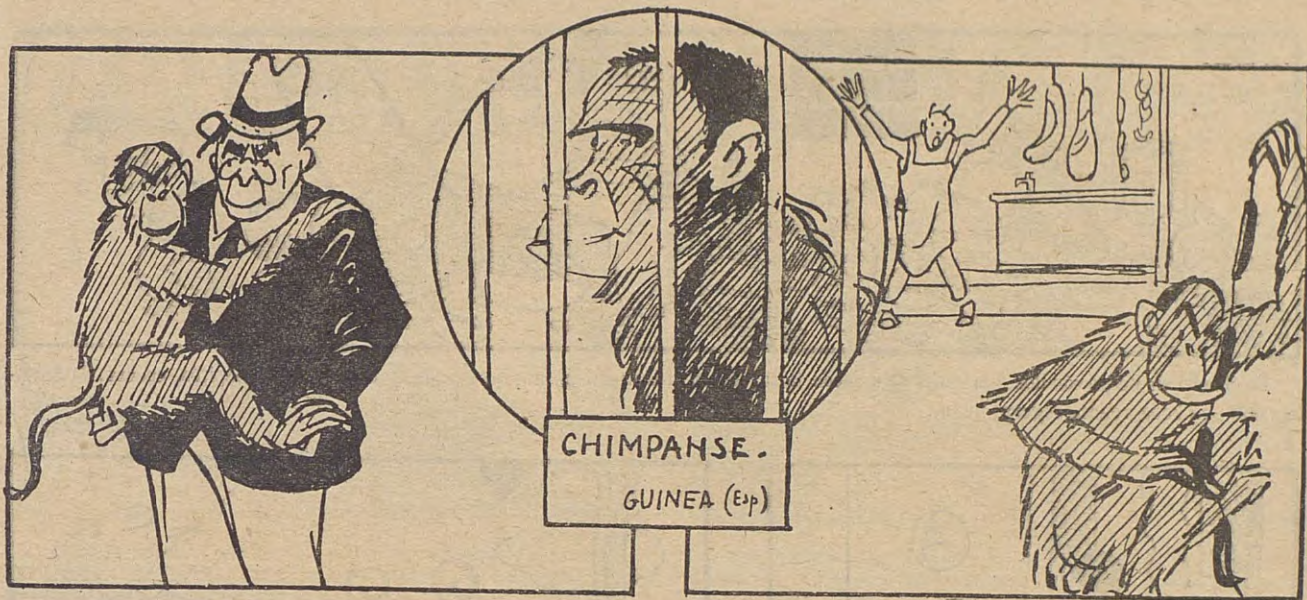
petita índia se li ocorregué, per a venjar-se del seu mal humor d'aquell dia, d'anar a tirar-la de cap a un llac que hi havia a l'interior d'una gruta d'allí prop. Joan i Ruth s'adonaren del que pretenia fer aquell malvat amb la seva amigueta, i es disposaren a fer quan poguessin per auxiliar-la. I no era poc el seu atreviment de voler posar-se

enfront d'aquell home poc escrupolós i forçut. Però, decidits, penetraren a la gruta, de l'interior de la qual sortien, multiplicats pels ressò, els crits d'esglai de Ulls-de-cel. Naturalment, per a lograr el seu propòsit, Joan i Ruth havien de confiar en la pròpia astúcia, perquè el malvat era molt fort.

(Seguirà.)

COMPTES SALDATS

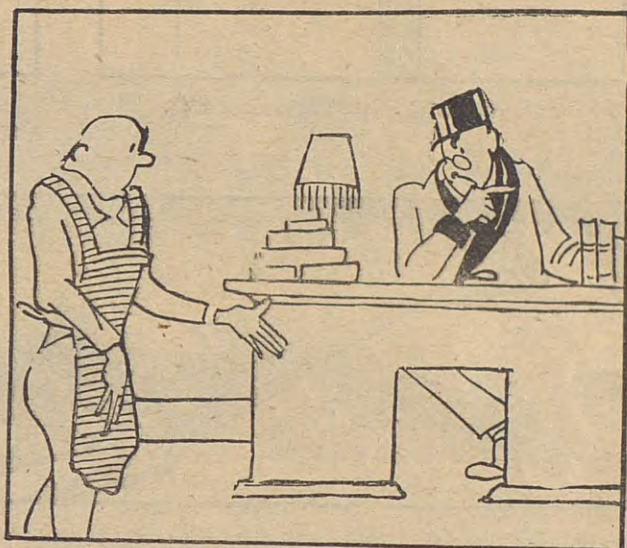

En Pau Patau, a l'advocat,
un ximpancé s'ha comprat.

De seguit el ximpancé
roba un tall al carnisser.

Enujat el carnisser
vol recobrar el seu bé.

—Don Pau, li vull consultar:
Si a mi un mico em ve a robar
un tall de carn ¿no és ben clar
que l'amo l'ha de pagar?

—L'ha de pagar, si senyor—
diu l'advocat, sens temor.

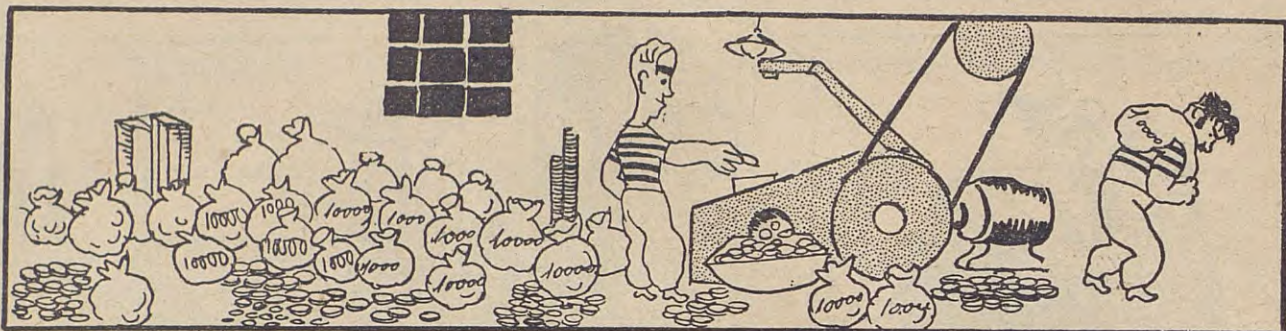
—Donc pagui'm pessetes tres
perquè el mico de vostè és.

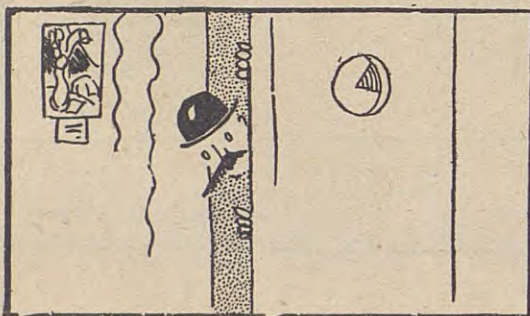
I respon en Pau Patau:
—Deu-me'n dos, i estem en pau.
Perquè vós cinc me'n deveu
per la consulta que em feu.

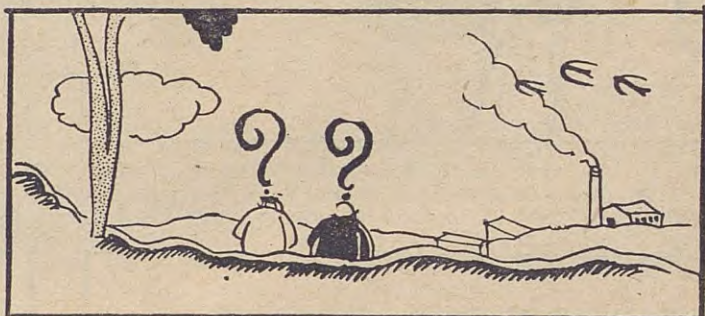
Tal faràs...

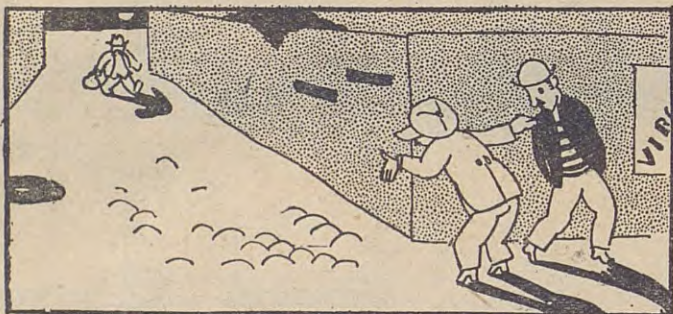
En Sang i en Fetge són dos fabricants de moneda falsa. Tenen el seu cau en un pis sospitós d'un carrer més sospitós, encara. Ja compten amb una bona vellesa segura, quan...

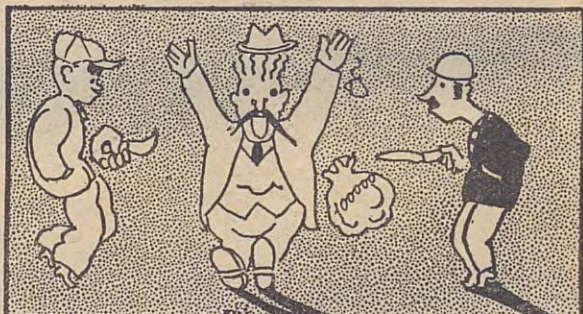
...el detectiu Nasphy olora que allà hi ha trampa.

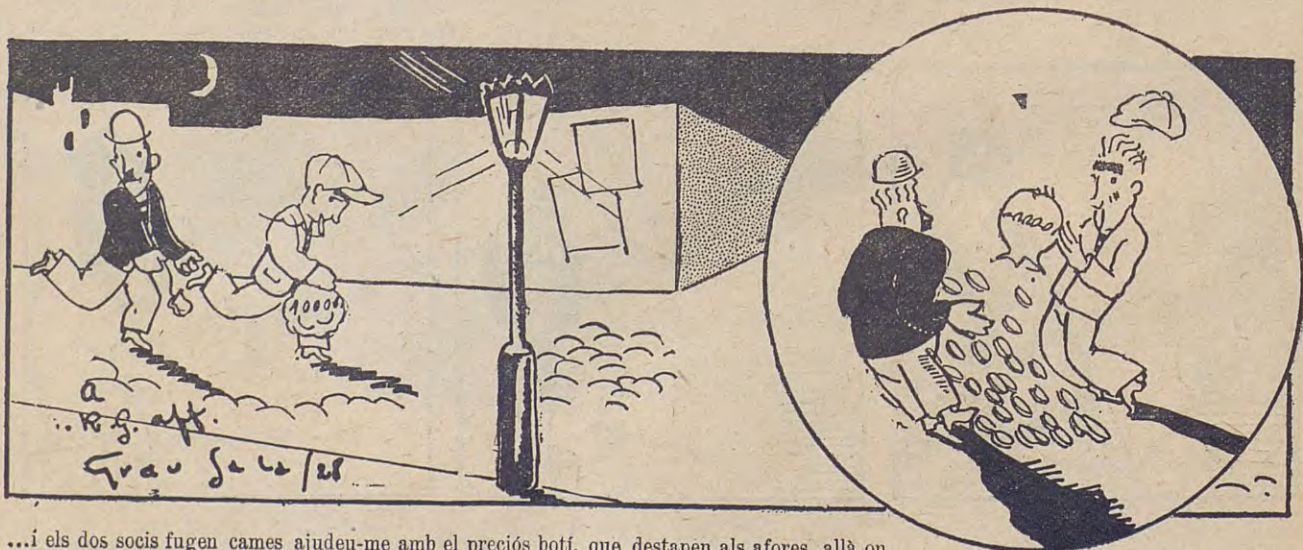
I en Sang i en Fetge tenen d'abandonar la mercancia i es veuen precisats a dir ¿què farem?

Oh, idea!, decideixen fer-se atracadors! Es proposen deixar pelat a un pacífic burgès que ve de cobrar les rendes.

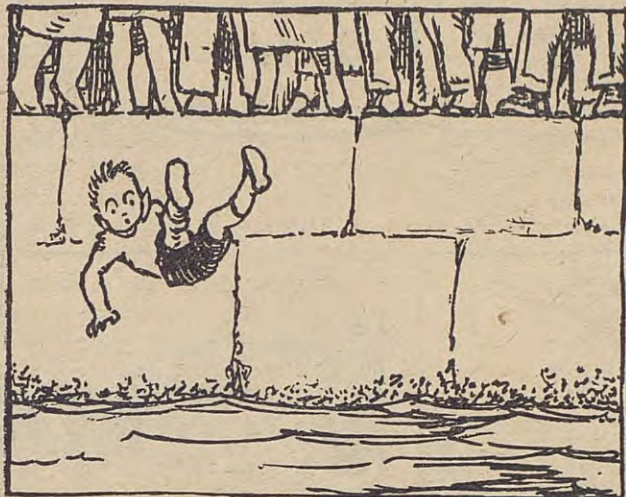
—Diners o la vida!
El pobre home, espuruguit, dóna tot el que porta..

...i els dos socis fugen comes ajudeu-me amb el preciós botí, que destapen als afores, allà on no els veu ningú. Però, oh, sarcasme!, els diners que havien robat eren dels mateixos falsos que ells fabricaven.

Les Històries de l'oncle Joan

Aquesta història me la va explicar un amic meu. Ell va presenciar-la. Un dia de regates, la gent estava tan atapeïda en el moH i hi havia tantes empentes, que un nen va caure a l'aigua.

Immediatament darrera d'ell, un jove s'hi llençà de cap, sens dubte per salvar el pobre menut. L'impuls de la seva caritat va ésser tan fort, que ni menys va entretenir-se en treure's l'americana i el barret. Tal com estava va llençar-se.

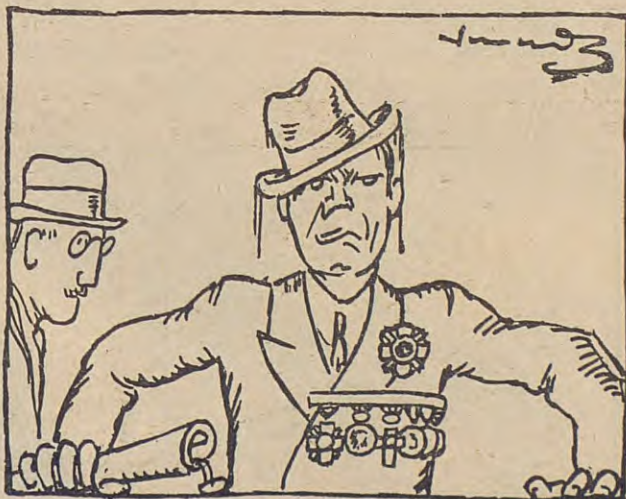
Quan, després de bregar una estona, va poder remolcar la pobre criatura, sana i salvada, fins a la propera escaleta, mil mans varen ajudar-lo a sortir de l'aigua i cinc centes boques (la meitat de les mans) l'ovacionaren.

I un numerós grup d'entusiastes va portar-lo a coll-i-be—com si fos un torejador—fins a un local proper on estaven instal·lades les oficines del «Salvament de naufragis».

Rapidament s'hi constituí un improvisat tribunal d'honor, i en mig d'una atronadora ovació, varen ésser conferides a l'heroic jove la creu de beneficència, la medalla d'abnegació, la placa d'amor al pròxim i altres, que sentim no recordar.

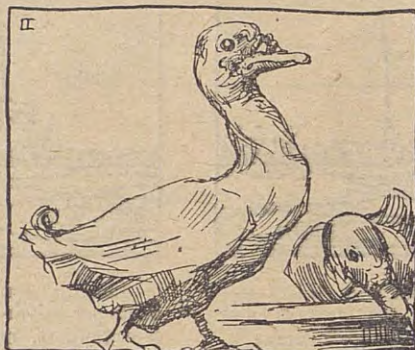
Un espectador va tenir la fortuna de sentir el soliloqui del jove salvador quan, un cop passat l'entusiasme popular, varen deixar-lo «sol, a la fil!» Diu que deia: «Sí, sí, molt bé... però... m'agradaria saber qui ha estat el poca-vergonya que m'ha llençat a l'aigua!!!»

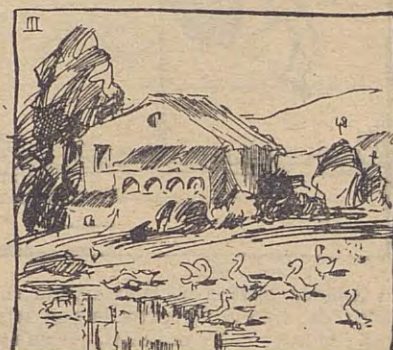
L'ànec golut

I A una Acadèmia sapient un dels seus membres, un dia, una memòria hi llegia sobre un gran experiment.

II «Ja saben vostès, senyors, que l'ànec és l'animal més golut. Es colossal son apetit i espantós.

III »Per provà on arribaria la gana d'aquesta bèstia em va'g prendre la molestia de criar-ne a una masia.

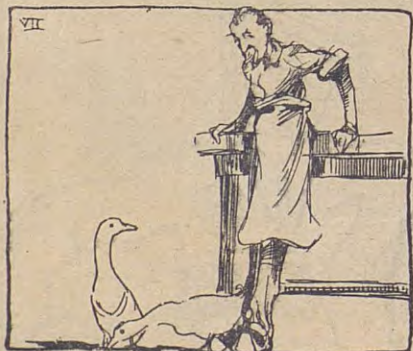
IV »En tenia una vintena. Primer un en vaig matar: als altres el vaig donar i se'l menjaren sense pena.

V »Altre en vaig matar després i també se'l van crospar: el terç que els vaig oferir se'l menjaren com si res.

VI »I així successivament, mentre jo anava matant ells anaven endrapant fins arribar el moment...

VII »...que sols en quedaren dos, i encara l'un el vaig matar i l'altre se'l va menjar de pressa com si res fos.

VIII »Així, doncs, amb pocs afanys, aquella bèstia s'havia menjat amb gran alegria tots els seus dinou companys.»

IX Això a França succeí, on d'ànec se'n diu *canard*. D'ençà que això es va contar, *canard*, mentida vol dir.

Bequer

La perla robada

LA baronessa de Miraprim acabava de rebre un regal del seu germà, el valent explorador marquès de Miralluny. El regal consistia en una perla negra, més grossa que un sigró, que l'explorador havia adquirit al rajah de Pitimapatam per la quantitat de mig milió de rúpies. Des de l'Índia fins a Europa havia vingut la perla custodiada per un destacament de detectius, i fou entregada a la baronessa davant de notari i amb les portes del palau custodiades per la Guàrdia Civil.

Per celebrar la felicitat arribada de la preada joia i per tenir ocasió de mostrar-la als seus amics, la baronessa organitzà una reunió i ball, al qual foren invitades totes ses relacions.

Els salons del palau de Miraprim oferien un aspecte enlluernador, com diuen els cronistes de societat. Hi havia allà les distingides i bellíssimes senyoretas Fufú Sánchez, Titi Gutiérrez, Niní Gatuelles, Nené Rafeques, Chichí Piulacs i altres que sentim no recordar. També les elegantíssimes senyores Ric de Poch, Barretalt, Bossador i Pocaroba.

De senyors també n'hi havia molts, però en aquesta època de feminisme agut i per haver, no tenen importància.

Tots els invitats contemplaren la magnífica perla de la baronessa de Miraprim, i després, entre el buffet i el jazz-band, la vetllada transcorregué alegrement.

Ja era un xic tard quan arribà una altra invitada, la senyora Melindrez, que no havia pogut anar-hi abans perquè tenia Junta de Beneficència. Després que la baronessa l'hagué saludat, la portà al *boudoir* on hi havia guardada la perla preciosa, per tal d'ensenyar-l'hi. Però quan obrí la capseta, la perla no hi era...

El disgust de la baronessa no es podria explicar. Aquella joia, record i obsequi del seu germà llunyà, perdre's d'aquella manera!... ¿Qui podia haver estat el lladre?

La parella de civils que vigilava la porta fou advertida immediatament de no deixar sortir ningú. Mentrestant la baronessa telefonà al famós detectiu Nasphy, el rei dels descobriments sensorials. En menys de cinc minuts el «Bugatti» del detectiu es deturava davant la porta del palau de Miraprim, i Nasphy pujava els esglaons de quatre en quatre.

Una petita inspecció del *boudoir* li revelà una sèrie de detalls que la baronessa no havia vist.

—La finestra és oberta.

—Sí, senyor Nasphy, però ningú no hi pot pujar. La paret és llisa.

—Però es pot tirar la perla al jardí, per recollir-la després.

Al jardí, la perla no hi era. Nasphy re-

tornà al *boudoir*. En l'angle d'un moble hi havia un filet de seda blava.

—¿Quina de les seves invitades duu un vestit blau, senyora baronessa?

Ambdós miraren al saló per entre uns cortinatges. La senyoreta Rafeques i la senyora Barretalt eren les úniques que anaven blaves.

—Faci-les cridar.

Discretament avisada, la senyoreta Rafeques es presentà al detectiu. Aquest la inspeccionà amb la seva mirada penetrant.

—¿Vostè ha entrat a aquest *boudoir*?

—Sí, senyor.

—Quan?

—Ara mateix. Ja sóc aquí

Nasphy arrufà el nas.

—Està bé, senyoreta. Pot retirar-se.

Després es presentà la senyora Barretalt. Venia encarcerada i severa, enjudada, pel que es veu, de què sospitessin d'ella.

Nasphy notà en ella quelcom de molt estrany. En lloc de seguir la moda, duia les faldilles llargues i amples com una senyora de vint anys endarrera. ¿I què era allò que duia a la sabata? ¿Una taca?, ¿un estrip?

Nasphy no es detenia mai per cap dificultat. Tranquil i serè, rebé la senyora Barretalt, amb aquesta observació:

—S'ha fet una taca a la faldilla.

La senyora s'inclinà per veure-la, alça un xic la faldilla, i en aquell moment, Nasphy, inclinat també, pogué veure que la taca de la sabata era un excrement de colom.

—Pot retirar-se, senyora—digné, amablement.

La senyora Barretalt es retirà, i Nasphy digué a la baronessa:

—¿On viu aquesta senyora?

—A Pedralbes, en una caseta isolada, carrer tal, núm...

—Passi-ho bé, baronessa.

Nasphy pujà al seu «Bugatti» i es llençà Diagonal amunt cap a Pedralbes. Arribà a la caseta isolada, i hi entrà. No hi havia ningú. Al terrat, un colomar. El detectiu hi pujà i començà d'arplegar coloms i examinar-los. I, efectivament, lligada a la pota d'una de les bestioles, hi havia la perla negra.

La senyora Barretalt havia dut el colom amagat sota les faldilles!

El piano

La senyoreta Mimí aviat s'ha de casar, i justament ara es tracta del *trusó* que ha de portar al matrimoni, i dels mobles que als pares toca comprar. Diu al seu pare la noia, tota melosa:—Papà, el piano vostè deia que era meu, ¿no és veritat? —Sí que és teu, sí; ja ho crec, noia! Sols per tu el vàireig comprar. —Doncs així, el dia que em casi a casa me'l puc portar? —Sí, noia, sí; te l'emportes i acaba el meu mal de cap. Però, escolta, no li ho diguis al teu promès, no fos cas que, sabent-ho, es fes enrera i et quedessis per casar!

P. E. P.

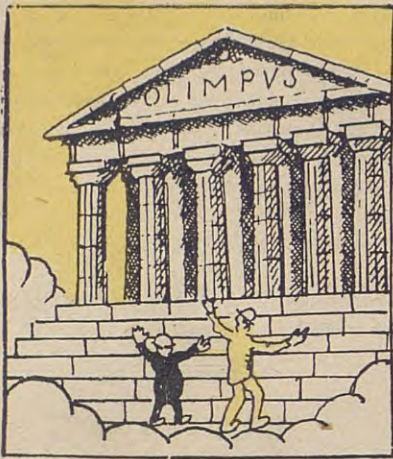
E pescador de canya:—Noi, els peixos sembla que coneguin la diferència entre professionals i aficionats!

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Una clàssica excursió pel país de l'antigor.

Tan amunt s'han enfilat que a l'Olimp han arribat.

Baccus els rep molt content, puix fan olor d'aiguardent.

Tots els déus de l'antigor els fan gran festa major.

Mercuri fa jocs de mans, i Hèrcules esforços grans.

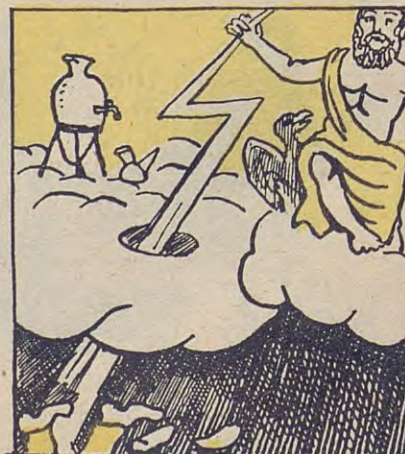
Les nou Muses i Apol·ló els canten una cançó.

La sàvia dea Minerva els posa corones d'herba.

En mig de la confusió pispèn nèctar d'un recó.

Júpiter se n'ha adonat i a la terra els ha llençat.

I es desperten (natural!) en els llits d'un hospital.